

Begrundelse

Da det ikke mindst i folketingsdebatten om den seneste ændring af udlændingeloven har været helt umuligt at få en debat om, i hvilket omfang Danmark er forpligtet efter internationale konventioner, findes det rettest, at ministeren nu oplyser Folketinget herom.

Svar (1/2 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter artikel 1 A i flygtningekonventionen er en flygtning en person, der »som følge af en velbegrunder frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse.« Tilsvarende betingelser gælder for statsløse, som befinder sig uden for det land, hvori de tidligere havde fast bopæl.

Selv om en asylansøger opfylder grundbetingelsen i artikel 1 A, vil vedkommende alligevel ikke være omfattet af konventionen, hvis vedkommende er omfattet af konventionens bortfalds- eller udelukkelsesgrunde.

Flygtningekonventionen indeholder i artikel 1 C (5) en bestemmelse om, at konventionen som hovedregel ikke længere skal finde anvendelse på en person, der omfattes af artikel 1 A, såfremt den pågældende ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket den pågældende har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke den pågældende er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Flygtningekonventionen indeholder ikke bestemmelser, der forpligter de kontraherende stater til at udstede en opholdstilladelse til personer, der er omfattet af flygtningekonventionen.

Flygtningekonventionen indeholder imidlertid i artikel 33 et forbud mod, at en kontraherende stat afviser eller udsender en flygtning til et land, hvor den pågældendes liv eller frihed ville være truet på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Bestemmelsen kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter endelig dom for en

særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Danmark er således efter flygtningekonventionen forpligtet til at undlade at udsende de af konventionen omfattede flygtninge, så længe de pågældende ved en tilbagevenden ville risikere en af konventionen omfattet forfølgelse. Danmark vil endvidere i særlige tilfælde være forpligtet til at undlade udsendelse af flygtninge, hvor det efter grovheden af de forfølgelser, de pågældende har været udsat for, ikke bør kræves, at de pågældende vender tilbage, selv efter at det oprindelige asylgrundlag er bortfaldet, jf. pkt. 136 i FN's Flygtningehøjkommissærs »Handbook« vedrørende flygtningekonventionen.

Denne konventionsmæssige forpligtelse afspejler sig også i udlændingelovens bestemmelser:

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Flygtningekonventionen indeholder endvidere et helt katalog af rettigheder og pligter for personer, der er omfattet af flygtningekonventionen. Som eksempler herpå kan nævnes følgende:

- En flygtning skal med hensyn til erhvervelse af løsøre og fast ejendom tilstås den gunstigst mulige behandling og i alle tilfælde en behandling, der ikke er mindre gunstig end den, der under samme forhold indrømmes udlændinge i almindelighed, jf. artikel 13.
- Med hensyn til adgang til lønnet beskæftigelse skal de kontraherende stater som hovedregel indrømme flygtninge, der lovligt bor inden for deres område, den gunstigste behandling, der under samme forhold indrømmes et fremmed lands statsborgere, jf. artikel 17.
- Med hensyn til bolig skal de kontraherende stater i det omfang, hvori boligforhold ordnes ved love eller bestemmelser eller er undergivet offentlige myndigheders kontrol, indrømme flygtninge, der lovligt bor inden for deres område, den gunstigst mulige behandling og i alle tilfælde en behandling, der ikke er min-